

вание-то на Михайловскаго даде по-друго направление на буйни-тѣ негови проповѣди, придаде имъ повече сериозность и по-голѣма тяжесть. Негова-та кротость и любезность го правяха да бѣде по умѣренъ и да разсѣждава по-хладнокрѣво въ сѣвѣщания-та и сѣхразмишления-та, кои-то вече правяха съ нѣкои по-първи тогазъ отъ наши-тѣ тука еднородци.

Прѣдметъ на тѣзи тѣхни сѣвѣщания и разисквания билъ и тогазъ все пакъ въпросъ-тъ за придобивание-то на черковни-тѣ ни правдини потѣпкани беззаконно отъ Цариградска-та патриархия и главно, какъ да са направи най-напрѣдъ една народна Българска черкова въ прѣстолний-тъ този градъ на империя-та, около коя-то да може да са сѣхрѣдоточи нѣкакъ распокѣсанный-тъ и прѣснатиый Българский народъ. Вѣщо и увлекателно. Лишени отъ черковни правдини и безъ никакъвъ центръ Българи-тѣ не могатъ да са развиятъ като особенъ народъ нито да покажатъ нѣкакъвъ успѣхъ въ правственнно и вещественно отношение. Таквизи бѣха мисли-тѣ и начала-та на двоица-та първи поборници на народо-черковни-тѣ ни правдини, и тѣзи мисли и начала са стараяха тѣ да всадятъ въ сѣрца-та на Българи-тѣ, и особенно у тѣзи кои-то живѣяха въ столица-та.

Но грѣцка-та патриархия, коя-то бѣше са толгозъ трудила и работила да докара Българи-тѣ до таквозъ положение, що-то да ги дѣржи вѣчно въ духовно порабощение стоеше на щрекъ, готова всякога да задуши и най-малко-то проявление на таквизи мисли у Българи-тѣ; за това, щомъ подуши какви са стремления-та на тѣзи двама хилендарски спострижници и сподвижници, прибѣрза да ги хване насилственно и да ги испрати на заточение въ Св. Гора. Това биде на 1845.

Ограничени и затворени подъ строгъ надзоръ и на особно, наши-тѣ страдалци минуваха печални-тѣ дни на заточение-то си; но безъ надежда за освобождение и въ голѣми нужди по причина на сиромашия-та си. И инакъ изнуренъ отъ злострадания Отецъ Неофитъ не прѣживе това послѣдне-то си нещастие, кога-то исто-то нещастие намѣри по-добѣръ приемъ у Михайловскаго: при злочестина-та да бѣде заточенъ той взима величие-то да обикне заточение-то и злострадания-та за народъ-тъ си, крѣпеше са духомъ и като да зрѣяше на нови подвиги въ това печално уединение. Досегашни-тѣ мечтания само станаха задача на всичкий му животъ. Каленъ въ това бѣдствие, при надѣжда-та за избавление що имаше, той са приготвяше да възбуди и привлече на този подвигъ цѣлъ